

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

31 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017, declarat de avocatul Ștefan Orbu, în numele inculpatului

***Burlacu Nicolae XXXXXXXX**, născut la
xx xxxxxxxx xxxx, originar și locuitor al s. XXXXXX, r-nul
XXXXXX, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior prin:*

*1) sentința Judecătoriei Strășeni din 25.06.2014 și
decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din
05.11.2014, în baza art. 187 alin. (2), 90 Cod penal la 3
ani și 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a
executării pedepsei închisorii pe un termen de probațiune
de 3 ani.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>19.04.2017 – 27.06.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>14.07.2017 – 24.10.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>04.01.2018 – 31.01.2018.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 27 iunie 2017, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Burlacu Nicolae a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 7 luni închisoare.

Conform art. 85 alin. (1) Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei numite prin decizia Curții de apel Chișinău din 05.11.2014, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 3 ani și 10 luni închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 3 ani cu obligarea acestuia să presteze 150 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

2. Instanța de fond a constatat că la 08 martie 2017, orele 01.50, inculpatul Burlacu Nicolae, neavând permis de conducere, fiind la volanul motocicletei „IJ Planeta 5”, fără numere de înmatriculare, se deplasa pe traseul R-1, km 10, or. Vatra, mun. Chișinău.

În timpul deplasării, cunoscând cu certitudine că acționează cu încălcarea prevederilor pct. 14 a Regulamentului Circulației Rutiere, care prevede că „conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere”, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, a fost stopat de către inspectorii de patrulare rutieră Matvei I. și Tabacaru S.

Ulterior, în procesul verificării actelor, colaboratorii de poliție au simțit din cavitatea bucală a lui Burlacu N. miros puternic de alcool, ca urmare acesta fiind escortat la IP Buiucani, mun. Chișinău, pentru constatarea faptului de consumare a alcoolului, a fost supus testării alcoolscopice cu alcooltestul „Drager”, fiind stabilit că în aerul expirat de acesta, concentrația de alcool constituia 0,82 mg/l, ceea ce în conformitate cu art. 134/12 Cod penal, se califică drept stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina și faptele indicate în rechizitoriu, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Deoarece aceste probe i-au confirmat integral vinovăția, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, ca conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat și care nu deține permis de conducere.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 16, 61, 75, 90 Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că circumstanțe agravante și atenuante nu s-au stabilit, că infracțiunea comisă este una ușoară, că inculpatul anterior a mai fost condamnat, săvârșind o nouă infracțiune în termenul de probă, că el a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, și astfel, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoarea, concluzionând ca fiind irațională aplicarea unei pedepse privative de libertate față de acesta, urmând a fi suspendată condiționat executarea pedepsei aplicate pe o perioadă de probațiune.

În acest sens, instanța a reținut că inculpatul a fost condamnat la 05.11.2014 prin decizia Curții de Apel Chișinău, în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f), 90 Cod penal la 3 ani și 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pentru un termen de probă de 3 ani. Totodată, în conformitate cu art. 90 alin. (10) Cod penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei în perioada de probațiune a comis o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85, dacă, după caz, nu sunt aplicabile prevederile alin. (11) care prevede, că în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, săvârșește în perioada de probațiune o infracțiune intenționată mai puțin gravă, problema anulării sau

menținerii condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei se soluționează de către instanța de judecată, la propunerea organului care exercită supravegherea asupra comportamentului celor condamnați cu suspendarea executării pedepsei.

Astfel, în privința inculpatului nu poate fi dispusă anularea suspendării executării pedepsei stabilite prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05.11.2014, deoarece prezenta infracțiune se atribuie la categoria celor ușoare potrivit art. 16 Cod penal.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani, Grigore Belii, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264¹ alin. (4), 85 alin. (1) Cod penal, la 3 ani și 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Apelantul a invocat, că pedeapsa aplicată inculpatului nu corespunde gradului și caracterului socialmente periculos al faptei săvârșite, nefiind atins scopul de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare numai îl va favoriza pe inculpat să săvârșească pe viitor acțiuni similare, iar de către alte persoane va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție. În conformitate cu art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților cât și a altor persoane.

Totodată, prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 05.11.2014 inculpatul a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e) și f), 90 Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa 3 ani și 6 luni închisoare, executarea pedepsei aplicate fiindu-i suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 3 ani. Însă acesta, în perioada de probațiune a săvârșit o nouă infracțiune. Cu toate că i-a fost acordată posibilitatea să se corecteze, acesta nu a îndreptățit încrederea acordată, nu a făcut concluzii necesare, nu și-a schimbat comportamentul și a continuat să admită un comportament prejudiciabil.

Tolerarea comportamentului inculpatului prin aplicarea pedepsei neefective, în continuare este inadmisibilă. Conștientizând, că nu este pedepsit efectiv și proporțional faptei săvârșite, inculpatul va deveni mult mai încrezut în impunitatea sa și ca urmare, va continua să mai săvârșească infracțiuni. Statul și sistemul de justiție este obligat să asigure protecția necesară comunității, însă instanța de judecată, aplicând inculpatului pedeapsa non-privativă de libertate, a mers în contradicție cu obligațiunile statului față de societate.

Pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor părții vătămate, a statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune, astfel că corectarea și reeducarea inculpatului va avea loc numai în condiții privative de libertate.

În cadrul examinării acestei cauze penale nu au fost stabilite careva motive care ar impune irationalitatea aplicării inculpatului a unei pedepse cu executare.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017, apel a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Burlacu Nicolae, recunoscut vinovat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsa de 7 luni închisoare.

Conform art. 85 alin. (1) Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei numite prin decizia Curții de apel Chișinău din 05.11.2014, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 3 ani și 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut, că la aplicarea pedepsei inculpatului, instanța de fond nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, 85, 90 Cod penal, pedeapsa-i aplicată nefiind în limitele legii.

Partea descriptivă a sentinței nu cuprinde considerente temeinice și legale privind aplicarea art. 90 Cod penal.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05.11.2014 Burlacu N. a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e) și f), 90 Cod penal, la 3 ani și 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 3 ani.

Astfel, se constată cazul când inculpatul, condamnat fiind cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, săvârșește o nouă infracțiune intenționată.

Potrivit art. 90 alin. (11) Cod penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune o infracțiune mai puțin gravă, problema anulării sau menținerii condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei se soluționează de către instanța de judecată, la propunerea organului care exercită supravegherea asupra comportamentului celor condamnați cu suspendarea executării pedepsei - lucru care nu s-a făcut.

Prin urmare, în partea pedepsei, sentința este lovită de nulitate absolută.

Soluționând chestiunea cu privire la pedeapsa penală, se va ține cont de dispozițiile art. 7, 61, 75 și 85 Cod penal, precum și cele ale articolului 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Scopul pedepsei fiind atât corectarea condamnatului, cât și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, infracțiunea săvârșită de inculpat are un impact negativ asupra societății.

Inculpatul nu se află la evidența medicului narcolog, infracțiunea este comisă cu intenție, iar, în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (2) Cod penal, se clasifică ca fiind ușoară.

Totodată, la judecarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, sunt aplicabile prevederile alin. (8) al aceluiași articol, potrivit căror inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Dat fiind că în speță există cazul unui cumul de sentințe, în conformitate cu art. 85 Cod penal, se va adăuga parțial la pedeapsa aplicată prin prezenta decizie a părții neexecutate a pedepsei stabilite prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05.11.2014.

5. Avocatul Ștefan Orbu, a declarat recurs ordinar în numele inculpatului, în care solicită casarea parțială a acestei decizii, cu menținerea sentinței.

Recurentul a indicat, că încă de la faza incipientă a urmăririi penale, inculpatul și-a recunoscut vina și s-a căit de cele comise. Până la începerea cercetării judecătorești, prin cerere scrisă, și-a recunoscut vina și a solicitat ca judecarea cauzei să se facă în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Inculpatul este angajat în câmpul muncii, fiind căsătorit, soția sa este însărcinată, astfel reeducarea inculpatului poate fi făcută fără executarea pedepsei cu închisoarea.

La fel, infracțiunea săvârșită, potrivit art. 16 Cod penal, este una ușoară, iar prima instanță corect a ținut cont de prevederile art. 85 Cod penal și a dispus executarea pedepsei cu închisoare aplicată inculpatului în temeiul art. 90 alin. (1) și (2) Cod penal, or în speță nu sunt incidente prevederile statuate la art. 90 alin. (9) și (11) Cod penal.

Privarea de libertate a inculpatului, în raport cu infracțiunea comisă și gravitatea acesteia nu va contribui la reeducarea lui.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală – s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei penale aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just luând în considerare personalitatea inculpatului și gradul sporit de pericol social al infracțiunii săvârșite de el, ținând corect cont de prevederile art. 61, 75, 85 alin. (1), (3), 90 alin. (10) Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate

cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. În cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art.85. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Or, soluția instanței de apel este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit cărei recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică (*pct. 35, Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești”*).

În consecutivitatea enunțată, se mai reține că inculpatul a comis infracțiunea în perioada termenului de probațiune stabilit prin sentința anterioară, iar în asemenea caz, art. 90 alin. (10) Cod penal prescrie imperativ că pedeapsa se stabilește în condițiile art. 85 Cod penal, care prevede clar în alin. (3) că pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară. Deci, în speță - mai mare decât 3 ani și 6 luni închisoare.

Astfel, pedeapsa definitivă de 3 ani și 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Este de menționat că prevederile art. 90 alin. (11) Cod penal nu sunt aplicabile la caz, deoarece acestea se referă la o altă procedură, cea de soluționare a problemei anulării sau menținerii condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei la propunerea organului care exercită supravegherea asupra comportamentului celor condamnați cu suspendarea executării pedepsei – circumstanță improprie cauzei de pe rol.

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că s-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul menționat este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ștefan Orbu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017, în privința inculpatului Burlacu Nicolae XXXXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 28 februarie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco